

Zájezd pěvecké jednoty „Hlahol vinohradský” do Jugoslaviie

(19. května – 2. června 1929).

KONCERT

SMÍŠENÉHO SBORU PĚV. JEDNOTY „HLAHOI VINOHRADEKÝ“

DIRIGENT

K. ŠEJNA.

PROGRAM:

1. J. B. Foerster: a) Česká píseň – Česka pesma.
b) Píseň klasů – Pesma klasja.
2. Vítěz. Novák: a) Magické půlnoci – Magička ponoč.
b) Zpívaly hořící hvězdy – Pevale su zapaljene zvezde.
3. E. Axman: Vánoce chudých – Božic siromašnih.
4. Jarosl. Křička: Krajina.
5. Josef Suk: a) Zavedený ovčák – Zavedeni ovčar.
b) Stasa čarodějnice – Veštica Stasa.
6. M. Leontovič: a) Oj, zijišla zorja.
b) Oj, prjadu, prjadu.
7. Jarosl. Křička: a) Kačenko, pojd do kostela – Hajde, Kačenko, hajde u crkvu!
b) Zavazali ciganovi oči – Zavezali ciganinu oči.
8. Mirosl. Krejčí: Dvě lužické písně – Dve lužičke pesme.
a) Šolta, kco mi žowku daš – Moj gospodar mi hoće kčerku dati.
b) Za gumnami – Za gumnom.
9. Otakar Zich: Rejdovák a rejdovačka – Igrač i igračica.
10. V. B. Aim: Někukaj se na panenku – Ne gledaj na devojku.

ČESKÁ PÍSEŇ.

O země, probuď se, již spala's dlouho dšst.
My chceme jaro zas, šer háje, zelen polí.
a osten krvavý, jenž do srdce nám vrost
ať vzkvete růžemi, ať více nezabolí.
Cheem s vůní palouku a písni skřivana
pět velké vzkříšení, pět slavné Hosannah!
O země krve dost již české již vypila
a ten můj drahý lid svým potem zrosil tebe.
Ať vzkvete z krve tvé teď růže spanilá
a z potu bílý květ ať svojí vůni střebe.
O země, probuď se!

(J. Kvapil.)

J. B. Foerster:

ČEŠKA PESMA.

O zemljo, probuď se, već si dugo spavala.
Hoćemo opet proleće, čar gaja, zelenilo polja.
I krvavu žaoku, što nas je u srce ubola.
Nek' raseveta ružama, nek nas više ne boli.
Hoćemo mirisom livada i pesmom ševa
Pet vekikih uskrsnuća, pet slavnih Hosannah!
O zemljo, krvi češke već si dosti ispila
I moj dragi narod znojem svojim orosio te.
Nek raseveta iz krvi tvoje sad ruža lepote
A iz znoja beo cvet nek miris svoj pruži.
O zemljo, probuď se!

(J. Kvapil.)

PÍSEŇ KLASŮ.

V božím požehnání, v lidském proklínání
ros. em na té potem zvlhlé, smutné české pláni.
Nechť rozmary pánů na tom českém lánu
ryjí kopyty ořů tisícero ránu.
Co nám chladí, vedra? Zem je matka štedrá,
rostem pro ta nachýlená, unavená bedra!
Rok po roku rostem; přec na českém, prostém
stolu sedí bída holá, chudoba tam hostem!
Zrní dosti dáme, všecko, co jen máme,
a přec sedlák pěst' zatíná, selka ruce láme.
Málo, pořád, málo! Co se to jen stalo?
Stejně rosa vlašila nás, sluníčko nás hřálo!
Či té černé půdy zkrvácené hrudy
proklety jsou tak, že rostem stále v nové trudy?
Spíše na té roli popelem a solí.
žlučí jsme, než zlatým zrním. Ach, to bolí, bolí!
Aj, kdy lépe bude pro ty ruce chudé,
pro ty nohy utýrané, až do krve rudé?
V božím požehnání, v lidském proklínání
pro koho jen asi rostem na té české pláni? (Jar. Vrchlický.)

J. B. Foerster:

PESMA KLASJA.

Uz blagoslov Boga i prokletstvo ljudstva
Rastem na toj, znojem ovlaženoj, tužnoj češkoj zemlji.
Neka čud gospode na toj češkoj žici
Kopitama svojih hata tuče po hiljadu puta.
Što će nam hladovina, vrućina? Zemlja nam je darežljiva
majka,
Rastem za ta naklonjena, umorena bedra!
Godinama rastem, ipak na tom češkom, prostom
Stolu gola beda, siromaštvo im je gostom.
Zrna dajemo dosta, sve, što imademo samo.
Ipak seljak šaku grči a seljanka lomí ruke.
Malo, uvek malo! Što se to dogodilo samo?
Il' te crne zemlje zakrvavljene grude
Proklete su tako, da rastem večno u nove trude?
Pro će biti da smo na toj zemlji pepelom i soli
I gorka žučemo, no zlatno zrne. To nas boli, boli!
Ah, kad će biti bolje za te sirote ruke,
Za izmurene noge, crvene od krvi i od muke?
Uz blagoslov Boga i prokletstvo ljudstva
Za kog samo rastem na toj češkoj zemlji? (Jar. Vrchlický.)

Vítězslav Novák:

MAGICKÉ PŮLNOCI.

(Věnováno Hlaholu vinohradskému.)

V našich nocích stíny drahých bloudily,
k našim duším beze slov nám šeptaly,
pod jich kroky aureoly z květů zářily
a do tušení našich sálaly.
Ticho bylo úsměvem a vonnou předzvěstí,
letem nesčíslných křídel nesenou,
znělo zlahodnělým hlasem dávných bolesti
a čistých políbení příštích ozvěnou.
Naslouchali jsme mu vzrušení a zmatení,
bloubkou záhadnou svých duší dojatí
a náš každý dech byl procitnutím ze snění
a každé procitnutí jemnou závratí. (Otakar Březina.)

MAGIČKA PONOČ.

U našim noćima senke dragih bludjahu,
Dušama našim bez reči nam šaptahu,
Pod njihovim koracima cvetne aureole svetljahu
I u osećaje naše zavirivahu.
Bila je tišina nasmejana i mirisnim predznakom,
Nošena letom nebrojenih krila,
Zvučase nečujnim glasom davnih bolova
I čistog ljubljenja budućeg odazvanja.
Slušali smo ju uzrujani i opijeni
Dodirnuti zagonetnom dubinom svojih duša,
I svaki naš dah beše ispunjen osećajem sanjanja
I svaki ispunjen osećaj finom vrtoglavicom. (Otakar Březina.)

Vítězslav Novák:

ZPÍVALY HOŘÍCÍ HVĚZDY.

(Věnováno Hlaholu vinohradskému.)

Každou vteřinou, vždy na svém místě
v mystickém tanci světů
kroužíme kosmem.
V zářící síři duchů sáláme svůdné krásou.
Kolem hlav našich aureolami zlaté vlasy se jiskří
napínané jak zvonící lasa vichřicí letu.
Do tváří našich, jež v extasi hoří,
chladivě věky nám vanou
a schvácené štěstím letu svého,
zářením bolestné rozkoše vysílené,
s výkřikem, jenž letí nekonečnem,
harmonický a jásající,
klesáme, mystické tanečnice,
a v krvi své, jako pohřbené v růžích
umíráme.
Vstupují sestry na naše místo,
vstupují sestry běloskvroutí,
a v písni, jež soumraky věčna se valí.
vlnami stále vzrůstajícími,
v nové a nové prostory postupuje
v mlhovin prachu pozdviženém
zářící předvoj mysteria. (Otakar Březina.)

PEVALE SU ZAPALJENE ZVEZDE.

Svakog trenutka, uvek na svom mestu,
U mističkom tancu svetova
Prolećemo svemirom.
U svetlećim sferama duhova zanosimo lepotom.
Oko naših glava od aureola se blešte zlatne kose
Natezane ko zvonke zamke (strune) bure u letu.
U lica naša, što u ekstazi gore,
Hladni nam vekovi duvaju
I zahvaćena srećom svoga leta,
Iznemogla sjajem bolesnog raskoša,
S krikom, koji leti u beskrajnost.
Harmonički i klicajući,
Padamo, mističke plesačice (igračice),
I u krvi svojoj, pogrebene ko u ružama,
Umiremo.
Dolaze sestre na naše mesto,
Dolaze sestre belosvetle,
I u pesmi koju suton večno valja
Talasima stalno većim i većim
U nove i nove prostore dalje
Izdignute u magle prašina,
Svetleći preteča misterija. (Otakar Březina.)

VÁNOCE CHUDÝCH.

Výkladních skříní zář
na třípytném sněhu
v tisíc krystalů se třísť,
výkladních skříní zář
rozžhaví bledou tvář
dědiců vin, co báživě se tisknou
se snem nesmělým v stín a ke zdem.
Do hořké, vrchovaté číše
neskane ni krupěj medu.
Vánoční strom pro ně nevzplane.
Snad ani Kristus se jim nenarodí.
Jak zebou jehly ledu
a jak do snů zvoní
báj o vánoční rybě
a jak voní,
netuší nikdo z těch,
jež k slávě nasycených
žene spěch a touha,
nikdo nevypoví.

(M. Jirka.)

Emil Arman:

BOŽÍČ SIROMAŠNIH.

Sjaj izloga
Na blestečem snegu
Prelama se u hiljadu kristala;
Sjaj izloga
Zapaljuje bledo lice
Vinskih baština, plašljivo što se bliže
Nesmelim snom k senci i ka zidu.
U vruću uzvišenu čašu
Ne kaplje ni kaplja meda.
Za njih nema ni Badnjaka,
A valjda ni Hristos im se nije rodio,
Kako zebu ledene igle
I kako kao san zvuči
Bajna priča o božićnoj ribi
I kao miriše,
Ne predoseća niko od tih,
Koje na slavu nasićenih tera
Žurba i želja,
Niko to neće da reče.

(M. Jirka.)

Václav Štěpán:

KAŽDÝ SE NÁM DIVÍ.

Každý se nám diví,
když nás spolu vidí,
kam je se ta
naše láska děla.

Odešla pryč
nepřijde víc,
za hory, za lesy
zaletěla.

(Nár. píseň.)

Václav Štěpán:

SVAKO NAM SE ČUDÍ.

Svako nam se čudí,
Kad nas skupa vidí,
Kud' se naša ljubav,
Kud' se samo dela.

Otišla je nekud,
Više da s'ne vrati,
Za brda i šume
Ona j'odletela.

(Narodna pesma.)

Juroslav Kříčka:

KRAJINA.

U háje hustá křovina.
Kdos po ní chvátá dolů.
Tam pole les kde protíná,
bučení slyšet volů.
Ohlížeji se po pánu.
Zbojníci dál je ženou...
Z nich jeden nese halenu
malounko zkrvácenou.
Je polní cesta za lesem.
Uhří se dali po ní.

Pak je ticho. — Voní zem,
les voní a vzdych voní.
Neběží bílá děvčice
tou dvojí řadou stromů?
Nevolá nikdo ze srdce:
Ej, Janko, vrať se domů!
V jeteli motýl barvitý
k rozletu křídla vzpíná...
A Janko leží zabítý,
kryje ho rozmarina...

(Viktor Dyk.)

Kod gaja zeleni šumarak.
Neko pored njega silazi dole.
Tamo gde polje šumu preseca
Čuje se rikanje vola.
Okreću se po svom gospodaru.
Ratnici dalje ih jure...
Jedan od njih nozi haljinu
Malo zakrvavljenou.
Ratni je put za šumom,
Po njem idu Madžari.

Pa je tišina, — miriši zemlja,
Šuma miriši, miriše vazduh.
Ne trči bela devojčica tom
Dvostrukim redom drveća?
Da li niko ne zove iz srea:
Oj, Janko, vrati se doma!
U detelini šareni leptir
Za uzlet širi svoja krila...
A Janko ubijen leži
Sakriva ga ruzmarin.

(Viktor Dyk.)

Josef Suk:

ZAVEDENÝ OVČÁK.

Pase ovčák, pase ovce
v pěkném, zeleném klobouce
pase na kopečku
v březovém háječku.

Po dubem tu z nenadání
dvě panenky stály,
ovčák jim dal dobrý večer,
ony se mu smály.

Jedna byla celá bílá
jako holubička,
druhá k němu švitofila
jako vlaštovička.

„Pojd, ovčáčku, pojd ty s náma,
vyspi se u nás do rána,
a ty tvoje ovce
ať je pase kdo chce.“

Vzaly jsou ho za ručičku,
do hor s nima zašly:
svých oveček a chaloupky
nikdy víc nenašly.

(Slova lidové písně české.)

ZAVEDENÍ OVČAR.

Pase ovčar, ovce pase
U prelepom, zelenom šesiru,
Pase na brdašcu
U brezovom gajicu.

A tu pod hrastom nečekane
Dve devoyke stajahu,
On im nazva dobar večer
One mu se smejahu.

Jedna běše sasvim bela
Kao golubica,
Druha k njemu evrkutaše
Kao lastavica.

„Hajd ovčaru, hajde s nama,
Kod nas spavaj sve do bela dana,
A te tvoje ovce
Neka pase ko će!“

Uzeše ga za ručice
S njima j'u goru zašo
Svoju staju i ovčice
Nije nikad više našo.

(Reči české narodné pesme.)

STASA ČARODĚJNICE.

Utopte ji, upalte ji, kantorovic Stasu,
ať nekouzlí, očaruje naši mladou chasu!
Běda tomu, Stasa komu čáry na krk hodí,
jak to kuřátko po dešti schlípeně si chodí.
Devět hochů otrávil jedem černých očí
a okolo desátého svět se kolem točí.
Devět hochů otrávil plamenem svých tváří
a čtyřem se zima s horkem po těle rozráží.
Sám pan správce od ní chřadne, v teple ho cos pichá,
k srdci ruku pořád tiskne, ku měsíčku vzdychá.
Utopte ji, upalte ji, kantorovic Stasu,
než okouzlí, očaruje všecku naši chasu!

(F. L. Čelakovský.)

Josef Suk:

VEŠTICA STASA.

Utopite, zapalite, učitel'cu Stasu,
Nek ne začara i zavrača našu čeljad mladu,
Teško tome, kome Stasa na vrat vračarije baci,
Taj će ko po kiši pile očerupano ići.
Momaka je devet otrovala — otrovom oči ernih
A okolo desetoga svet se naokolo vrti.
Momaka je devet otrovala — planom svoga lica
Četvoricu zima sa vrućinom po telu golica.
Sam gospodin upravitelj pred njom vrtoglavi, u telu ga bode.
Sree rukom stalno steže, put meseca uzdiše.
Utopite, zapalite, učitel'cu Stasu
Dok ne začara i ne zavrača našu čeljad mladu.

(F. L. Čelakovský.)

DNES DO SKOKU A DO PÍSNIČKY!

Dnes do skoku a do písničky!
Dnes pravá veselka je boží,
dnes celý svět a všecko v parku
se vedou k svatebnímu loži.

Ve zvonku květném mušky tančí
pod travou brouček křídla zvedá
a vody šumí, lesy voní
a kdo je nemá, srdce hledá.

Na nebi zapalují svíce,
na západě panenské rdění
a slavík již to ohlašuje,
ten velkněz u velebném znění.

Dnes velká kniha poesie
až do kofán je otevřena,
dnes každá struna všehomíra
na žert i pravdu natažena.

A nebo skví se, vzduch se chvěje,
dnes jedna píseň světem letí,
dnes zem a nebo jeden pohár
a tvorstvo při něm ve objetí. (Vítězslav Hálek.)

Antonín Dvořák:

SAD U KOLO I U PESMU!

Sad u kolo i u pesmu!
Danas je prava božja svadba,
Danas ceo svet, dvoje i dvoje
Idu na svadbeni put.

U evetnom zvoneu mušice igraju,
Pod travom kukac podiže krila
Voda žubori, mirišu šume
I ko je nema, — sree mu traži.

Na nebu zapaljuju sveće,
Na zapadu devojčako rumenilo,
Slavuj to već najavljuje —
Velveštenik gospodskog značenja.

Danas je velika knjiga poesije
Otvorena čak do korica dna,
Danas svaka struna vesmira
Istinu i šalu će da zasvira!

A nebo trepti, vazduh se miče,
Danas jedna pesma širom sveta leti,
Danas zemlja s nebom jesu jedan pehar
I tvorstvo pri tom nerazdvojno. (Vítěz. Hálek.)

M. Leontovič:

a) OJ, ZIJŠLA ZORJA.
Solo zpívá Hugo Nachtigall.

Oj, zijišla zorja večerovaja,
nad Počajivom stala.
Vystupovalo turečkeje vijsko
jak ta čorna chmara.

Otec Zalizo z kóliji vyšov,
ta sližmy umlŕvaje:
„oj rjatuj, rjatuj, Božaja Maty,
monastyr zahybaje“.

Turky s tatarami bramy obláhaly
monastyr zvojunaty.
Maty Božaja Počajivskaja
bude nás rjatuvaty.

Oj, vyjšla, vyjšla Božaja Maty,
na chrestí vona stala,
kuli vertala, turkiv vbyvala,
monastyr vrjatuvala.

b) OJ, PRJADU, PRJADU.

Oj, prjadu, prjadu
spatoňky choču,
oj, skloňu ja holovoňku
na biliju postiloňku
može ja zasnu.

Až svekrucha jde,
jak zmija hude:
„sonlyvaja, drimlyvaja
do roboty linyjava
nevistka moja“.

Až svekor ide,
jak viter hude:
„sonlyvaja, drimlyvaja
do roboty linyjava
nevistka moja“.

Až muj mylyj ide
jak holub hude:
„Oj, zpy myla, chorošaja,
pišla zarniš molodaja
nevispala sja“.

(Ukrajinská.)

Jaroslav Kříčka:

KAČENKO, POĎ DO KOSTELA.
(První provedení.)

Kačenko, poď do kostela!
Nepůjdu, byla jsem věra.
Kačenko, poď bude kázeň!
Nepůjdu, byla bych blázen.
Kačenko, poď na mšu svatú!
Nepůjdu, nemám tu šatú.
Kačenko, hraju husličky.
Hned půjdu, obuju čižmičky.
(Moravská.)

HAJDE, KAČENKO,
HAJDE U CRKVU!

Hajde, Kačenko, hajde u erkvu!
Neču, jer sam juče bila.
Kačenko, hajde, biče propoved,
Neču, bila bih luda.
Hajde, Kačenko, na svetu
božju službu!
Neču, jer haljine nemam.
(čuje muziku iz krčme)
Kačenko, sviraju na svirci,
Obuču cipele, odmah sam tu,
Odmah, odmah!
(Moravská.)

Jaroslav Kříčka:

ZAVAZALI CIGANOVI OČI. ZAVEZALI CIGANINU OČI.

Zavazali ciganovi oči,
aby nešel ku cigance v noci!

Zavezali ciganinu oči
Da ne ide ciganci u noći,

Zavazali ciganovi obě,
on se přecej ku cigance škrobě.

Zavezali cigi oba oka,
Al' on ipak ka ciganci hoče.

(Slezská.)

(Šleska.)

Miroslav Krejčí:

DVĚ LUŽICKÉ PÍSNĚ.
(Věnováno Hlaholu vinohradskému.)

- a) Šolta keo mi žovku daš,
až ja dejach zneju rejovas.
Tu celu noc, do toho bělego dna.
- b) Za gumnami cěrwjeny kal,
ty si p'la našeje Anki spal.
Za gumnami golice graju,
cěrwjene, zelene štrusacki maju.

DVE LUŽIČKE PESME.

- a) Moj gospodar mi hoče kćerku dati
Da sa njome igram (plešem)
Cele noći, sve do zore.
- b) Za gumnom crveno zelje,
Ti si kod naše Anke spavao,
Za gumnima devojke igraju
Crvene, zelene kitice imaju.

Otarak Zich:

REJDOVÁK A REJDOVAČKA.

Učte se panenky, učte se rejdivat,
budou vás mládenci, budou vás milovat.
Ach Bože, rozbože, jaký mám trápení —
měla jsem milýho, přišel mi k zmaření.
Letěla husička, letěla z vysoka,
nemohla doletět, spadla do potoka.
Měla jsem milého, byl z naší vesnice,
vlez za mnou na půdu, snědly ho slepice.
Zahrajte mi rejdivačku, rejdiváka nechci,
rejdiváka tancovali usmolení ševci.
Lepší je ta rejdivačka, nežli je ten rejdivák,
má panenka má hubičku jako cukr, jako mák.

(Český národní tanec.)

IGRAČ I IGRAČICA.

Učte devyjke, učte kolo igrat,
Voleče vas momei, voleče vas.
O, Bože, koliko ti patim,
Imala sam dragog i več ti ga nemam.
Letela gustica, letela s visoka
Ne mogla doletet' pala do potoka.
Imala sam dragog, beše iz mog sela
Ušo za mnom pod krov, kvočka ga pojela.
Zasvirajte „igračicu“ ja igrača neču
Jer „igrača“ igraju ti što prave odeču.
Bolja j' „igračica“ nego što je „igrač“,
Moje cura ima usta ko meden kolač!

(Česki národní tance, kolo.)

V. B. Aím:

NEKUKAJ SE NA PANENKU.
(Věnováno Hlaholu vinohradskému.)

Někukaj se na panenku, kera pěkně tancuje,
kukni rači do kuchyně, jak nádobi umyje.
Dumaj, dumaj, dumtarata, dumaj, dumaj, dumajda.

Hrnce stoja pod lavicu, kyšelinu voněju
a co to su za mládeňci, keři za ňum choděju.
Dumaj,...

Někukaj se na synečka, kery pěkně tancuje,
kukni rači do maštale, jak konfěcky pucuje.
Dumaj,...

Koně stoja něčesané, už čtyry dni nēpili,
sečku maju hrubě drobnu, zebrał by je na vidly.
Dumaj,...

(Moravská.)

NE GLEDAJ NA DEVOJKU.

Ti ne gledaj na devyjku koja igrat umije,
Gledaj radje do kuhinje kak' posudje mije,
Dumaj, dumaj, dumtarata, dumaj, dumajda.

Lonci stoje pod klupicom, kiselu mirišu,
A kakvi su i to momei što nju begenišu.
Dumaj,...

Ti ne gledaj niti mornka kako kolo igrat zña
Gledaj radje do pojate da li čistog konja ima.
Dumaj,...

Konji su mu nečesljani, četir dana ne piju
Njuške im se obesile, a muhe ih viju.
Dumaj,...

(Moravská.)

Preveo: B. A. Jovičević.

JUGOSLOVENSKOJ MUZIČKOJ JAVNOSTI.

Prilikom koncertnog turneja Vinohradskog Hlahola po Jugoslaviji.

„Hlahol Vinohradský“ koji tek u 47. godini svoga opstanka preduzima pevački turnej izvan granica Čehoslovačke, postao je kao većina pevačkih zborova iz potreba patriotsko-društvenih, kako bi pesmom doprinosio širenju narodne svesti. Ove dužnosti, koje mu je doba naložila, primio je savesno, najpre muškim horom, a posle godine 1894, kad je dobio na pevačkim utakmicama prvu cenu, i mešovitim horom. Silnim izrazom deluje na njega prvi česki muški festival godine 1904. Otada proizilazi težnja za što dubljom umetničkom delatnošću, a oduševljenje pevača za nove ideje traži umetničko vodstvo i povećanje reprodukcione visine. Društvo preživljuje krizu, što dovodi k mimoizlaženje „mladih i starih“, k unutarnjoj reorganizaciji a za vodstva Milana Zune, docnijeg kapelnika Zagrebačke Opere, svršava se istupom starije generacije aktivnog članstva. Znatno smanjen zbor odskaka od potreba mesnog društva i ističe se kako programom tako i pevačkom zrelošću muškog hora, nad tadanjom tekućom visinom zbarske reprodukcije, učestvuje u velikim svečanostima Ljubljanske „Slave“ god. 1909.

Glavnom daljnom svrhom delovanja VINOHRADSKOG HLAHOLA jesu horovi kompozitora nove dobe: Förstera, Novaka, Suka, Janačka, i drugih, na koncertima kojima je bio ubrizgan izlečeni karakter stvaranja izvesnog komponiste ili dobe. Ovi programski, stilski koncerti i marljivo pripremljeno izvođenje istih, privuklo je u njegovu produkciju stručnu kritiku. Nadovezane su veze muzičke i sa pevačkim horovima drugih naroda: HLAHOL pripravlja ceo niz koncerata jugoslovenskih zborova, dalje druge kompozicije ruske, francuske i poljske. Imajući danas potpun mešoviti hor, usudjuje se velikih oratorija, kojih će izvoditi veliki, broj: Dvořakovu „Stabat Mater“, Verdiјеvo „Requiem“, Händlova „Juda Makabejski“, Vohankova „Jana Husa“ i druge manje. Horovodje većinom mladi muzičari, koji se česte menjaju, jer, tek su ih njihovi uspesi u Vinohradskom Hlaholu učinili poznatim — odlaze na druga mesta delovanja u muzičkom českom svetu. Jesu to Jaroslav Křička, sada profesor na Praškom Konzervatoriju, Karel Nedbal, sada dirigent Olo-mucke Opere, V. B. Aim, sada muzički inspektor, Ladislav Svěcený i Antonín Bednář. Za vreme rata bila je činost HLAHOLA vezana sa odlaskom članova muškoga hora, ali i sa slabljenim zborom priređuje Hlahol cikluse narodnih muzičkih večeri.

Po ratu sa povećanim silama dolazi hor na novi posao i ističe novo geslo: stvaranje idealnog mešovitog hora bez provoda, čija bi reprodukcija bila na istoj visini sa prvim českim horskim telima muškim, kojih je iskrslo nekoliko. Uvodi u svoje koncerte novitete horske tvorevine mešovite najmladje generacije komponističke. Njihovoj propagandi posvećuje uvek jedan celi godišnji koncert. Pri teškim potraživanjima, koje postavljaju mladi kompozitori, jest to zaista veoma teška zadaća, ali i zaslužna, i ako ne upravo najzahvalnija, koja prinudja hor da se organizuje na nebrojnu, ali zato izabranu prašku publiku, te podvrgavajući se stalnoj strogoj i vazda više zahtevajućoj kritici. Broj rukopisnih noviteta posvećenih Hlaholu raste svake godine i prelazi već broj 90.

Za vreme poslednih dva dirigenta A. Bednářa i Karla Šejne nastoji zbor da dopuni svoj repertoar, koji se do nedavno doba menjao, za stalan, u kome bi bili zastupljeni i kompozitori starijih doba, da postane pristupačan i širim građanskim vrstama. Narodna pesma u formi današnjeg vremena dopunjuje njegove koncerte. Posle konsolidacije članstva, koje se naročito u ženskom horu ranije često menjalo, preduzima Vinohradský Hlahol koncertni turnej izvan granica svoje otadžbine i to k bratskom narodu jugoslovenskom, gde je česka pesma našla već toliko iskrenog razumevanja i radosnog odjeka.

